

ЛЕЖАЩ КРАЙ КЪПАЛНЯТА

Дейвид Уилкерсън

13 Юли 1987

„В Ерусалим, близо до Овчата порта, се намира къпалня, наречена на еврейски Витесда, която има пет преддверия.“ (Йоан 5:2)

Къпалнята във Витесда беше необикновена с това, че евреите я бяха превърнали в капище. Очевидно, басейнът се охраняваше от подземна река и в определени моменти водата се надигаше. Необяснимото ѝ раздвижване бе приписвано на невидим ангел, който освобождава изцелителна сила в басейна и първия немощен човек, който влезеше, биваше изцеряван.

Къпалнята се бе превърнала в нещо като еврейския Лурдес (лековит извор във Франция – бел.пр.) и множество сакати, парализирани и други инвалиди се събираха, за да чакат раздвижването на водата, надявайки се те да бъдат късметлиите. Някои изследователи предполагат, че петте преддверия са били построени, за да подслоняват множествата, събрани около къпалнята. Словото казва, че край басейна „лежаха множество болни, слепи, куци и парализирани, които чакаха да се раздвижи водата.“ (Йоан 5:3). Аз вярвам, че Йоан просто е отбелязал еврейската традиция с написаното: „Защото от време на време ангел слизаше в къпалнята и раздвижваше водата; а който пръв влизаше след раздвижването на водата, оздравяваше, от каквато и болест да страдеше.“ (Йоан 5:4)

Мисля, че Йоан описва тази еврейска традиция точно както я вярваха евреите, за да изложи нейната слабост и ограниченост в сравнение с пълната, абсолютна изцелителна сила на Исус Христос.

Раздвижването на водата трябва да е предизвиквало стълпотворение

Аз не служа на Бог, Който би направил такова ужасно зрелище на егоизъм и пренебрежение към болното човечество. Вероятно само силните, грубите и егоцентричните можеха да си пробият път близо до къпалнята. Богатите и известните може би караха бедните да им направят място. Онези с най-силни и здрави приятели можеха евентуално да изблъскат сакатите по пътя си, за да заведат приятеля си пръв в къпалнята. Със сигурност само най-пъргавите и бдителните можеха да стигнат до водата първи.

Бях ужасен от онова, което видях веднъж на паркинга пред залата, в която Кетрин Кулман провеждаше изцелително събрание. Обслужващите паркинга не можеха да контролират шофьорите, които се опитваха да се промъкнат до предно място. Някои брони бяха изкривени. Най-вероятно никой не е казал за това на г-ца Кулман, от което щеше да е покрусена. Такава алчност и егоцентризъм демонстрираха някои, правейки маневри, за да изпреварят другите в заемането на по-предно място на изцелителното събрание. Някои от тези шофьори трябва да са си мислили, че целта оправдава средствата – в края на краищата те бяха там заради много болната си майка, осакатеното си дете, умиращ приятел или роднина.

Такава трябва да е била и сцената, когато някой извикаше: „Водата... сега! Бързо, движи се!“ Какво лудо надпреварване трябва е било, а надеждите на най-слабите, най-нуждаещите се - разбити, защото някой по-пъргав е влизал пръв във водата. Един беден, сакат човек бе слушал този призив в продължение на трийсет и осем години. Той нямаше шанс, защото докато приближеше сакатото си тяло с няколко сантиметра, всичко беше свършило. Друг влезаше пръв и за него не оставаше изцелителна сила.

Не, Исус нямаше нищо общо с тази къпалня - колело на съдбата! Няма съмнение, че мнозина бяха изцерени, точно както мнозина са изцерявани и в Лурдес и в капища по целия свят. Бог така е направил човешкото тяло – с чудотворни вътрешни изцелителни способности, често задействащи се чрез надежда и вяра. Някои може наистина да са вярвали в Бог и чудотворно да са изцелявани и това не е под въпрос. Всяко изцеление обаче, носеше само още повече мъка и безнадеждност на най-нуждаещите се, които напразно бяха чакали толкова дълго. Онези, които бяха дошли от далече, трябва да са били наистина смазани.

Щом полуделите за пари свещеници продаваха и купуваха в храма, можете да си представите как са ограбвали и тези безпомощни хора. Вярвам, че е имало продавачи на храна, сергии за сувенири, продавачи на одеяла и всякакъв вид религиозни артикули. Където имаше стълпотворение, там бяха и религиозните обирджии и амбулантни търговци. Същото е и днес. Исус трябва да е бил ужасен от грозотата на всичко това.

Исус току що беше дошъл от извора при Сихар, разкрил на самарянката, че Самият Той е Живата Вода. Изцелителната вода на живота не беше в къпалнята, а в сърцето чрез вяра – „извор на вода, която извира за вечен живот.“ (Йоан 4:10-14)

Трябва да се разбере, че всяка бедна душа, лежаща край къпалнята, вече имаше нещо по-добро от едно дискриминиращо раздвижване на водата. Те имаха скъпоценните обещания на любещия Бог, Който беше приготвил изцеление за всички. Те имаха Мойсей и пророците, имаха и славните псалми на Давид.

Какво по-голямо обещание от това, което Бог даде на Мойсей: „Ако усърдно слушаш гласа на Господа, своя Бог, и вършиш онова, което е правилно пред Него, и слушаш заповедите Му, и пазиш всичките Му наредби, няма да ти нанесе нито една от болестите, които нанесох върху египтяните; защото Аз съм Господ, Който те изцелявам.“ (Изход 15:26). И от псалмистът Давид: „Благославяй Господа, душо моя, и не забравяй всичките Му благодеяния. Той е, Който прощава всичките ти беззакония, който изцелява всичките ти болести“ (Псалм 103:2-

3). И от пророците: „Защото няма да се съдя с хората вечно и няма навеки да се гневя, защото духът им би примрял пред Мен и душите, които Аз съм направил. Заради беззаконието на алчността му се разгневих и го поразих, скрих лицето Си и се разгневих; а той отстъпнически ходеше по пътя на сърцето си. Видях пътищата му и ще го изцеля, и ще го вода, и ще върна утехата на него и на скърбящите му.” (Исая 57:16-18). „Елате, и нека се върнем при Господа, защото Той разкъса, и Той ще ни изцели; Той удари, и Той ще ни превърже.” (Осия 6:1). „Изцели ме, Господи и ще бъда изцелен; спаси ме и ще бъда спасен; защото Ти си хвалението ми.” (Еремия 17:14)

Това боледуващо множество бе духовно сляпо за Божието Слово. Те лежаха там осакатени и немощни, не защото бяха ужасни грешници – когато учениците се приближиха до Исус и Го попитаха относно слепородения мъж: „Кой е съгрешил – този човек или родителите му, за да се роди сляп?” (Йоан 9:2), Исус отговори: „Нито този човек, нито родителите му са съгрешили, а за да се изявят в него Божиите дела” (Йоан 9:3). Няма съмнение, че грехът беше причината за заболяването на много от тях, но не на всички. Бог можеше да приеме голяма слава, ако те бяха търсили в Словото Му и бяха действали с толкова вяра относно това, което Той беше обещал, с колкото вярвах на къпалнята.

Според Писанията, те чакаха неправилното нещо! Беше им казано да чакат Господ и да разчитат само на Словото Му. „Чакам Господа; душата ми чака и на словото Му се уповавам. Душата ми чака Господа повече от стражите — зората, повече от стражите — зората.” (Псалм 130:5-6). „Душата ми тихо се уповава само на Бога, от Него е спасението ми. Само Той е моята канара и моето спасение, моята крепост; няма много да се поклатя... Душо моя, тихо се уповавай само на Бога, защото от Него е очакването ми. Само Той е моята канара и моето спасение, моята крепост — няма да се поклатя!” (Псалм 62:1,2,5,6)

Исус беше привлечен от един немощен човек край къпалнята. „И там имаше един човек, болен от тридесет и осем години. Исус, като го видя да лежи и узна, че от дълго време вече е така, му каза: Искаш ли да оздравееш?” (Йоан 5:5-6). Този безименен сакат мъж има много лица и представлява множеството безсилни християни в безнадеждно състояние. Исус знаеше какво има във всяка една от онези бедни, безнадеждни души. Точно както знаеше какво си мислеше жената край кладенеца, Исус знаеше и какво си мисли този безсилен мъж. „И няма създание, което да е скрито от Него, а всичко е голо и разкрито пред очите на Този, пред когото има да отговаряме.” (Евреи 4:13). Вероятно той беше най-слабия и най-нуждаещия се от всички тях. Исус винаги биваше привлечен от най-голямата нужда. Със сигурност, тридесет и осем години на разбити надежди, непоносимо страдание и самота, трябва да са смазали този човек.

Безсилието се проявява по много начини. То може да е физическо, духовно, умствено, или всичко заедно. Ти може да си душевно или духовно като човека, лежащ край къпалнята! Може да си в изглеждаща безнадеждно ситуация и да не виждаш изход. Никой не може да разбере напълно дълбочината на страданието ти; никой като че ли не го е грижа да спре и да помогне; може да нямаш нито един приятел или роднина, които да имат времето, любовта или енергията наистина да се докоснат до болката в теб.

Мисля си за проститутката от източната част на Ню Йорк, която седеше на пейка в парка, гушнала една парцалива бездомна жена. Бездомницата беше болна и плачеше, а проститутката галеше косата ѝ и сълзи от дълбока болка се стичаха по бузите ѝ. Тя ѝ говореше с увереност: „Скъпа, всичко е наред, ще оцелеем! Обичам те! Не плачи!“

Погледнете добре безсилният мъж и помислете за годините на борба, болката струпана върху него от незагрижени, безчувствени хора. Колко ли често трябва да е протягал изсъхналата си ръка към втурналите се да получат отговор на собствената си нужда хора, викайки: „Някой да ми помогне! Моля ви! Не мога да го направя сам!“

Множество християни са станали духовно безпомощни и безсилни поради продължителна борба с похотта или някой стар грях, който е ограбил духовния им живот и жизненост. Те лежат безпомощни на леглото на отчаянието и депресията, винаги надяващи се на чудо, винаги протягащи се за любов, винаги очакващи някой да раздвижи нещата и да направи нещо! Те прекарват живота си, очаквайки това велико чудо, което ще промени живота им. Влачат се от събрание на събрание, ходят да получат съвет, посещават семинари, разказват и переразказват болезнената си история. Но нищо не се променя.

Защо Исус попита осакатения човек „Искаш ли да оздравееш?“

Не би ли пожелал всеки в това жалко състояние да бъде изцерен? Със сигурност Господ имаше добра причина, за да зададе този остър въпрос, който загатва, че човекът може би нямаше воля да бъде изцерен. Исус знаеше, че той е прекарал в това жалко състояние години и бе положил много усилия да намери помощ, но точно тази събота Той го попита: „Наистина ли искаш да бъдеш изцерен?“

В дългата агония и болка се крие опасност накрая просто да се откажеш, да се примириш с тъгата и да приемеш нещата, каквито са. Пуританите го наричат „да прегърнеш болката“.

Веднъж намерих един тийнейджър, живеещ в тъмно, пълно с плъхове мазе. Леглото му беше купчина мръсни парцали. Живееше като диво куче и бе безнадеждно пристрастен към хероин. Заведох го в нашия център за наркомани, дадох му нови дрехи, чисто легло, добра храна и много любов и Евангелие, но той беше нещастен и скоро се върна в подземията си. По-късно ми каза: „Ти го виждаш като дупка, но за мен е дом. Чувствам се удобно тук, долу. Свикнал съм. Харесва ми да бъда сам, свободен. Моля те, не се опитвай да ме променяш.“ Умря от хепатит след по-малко от година.

Помолих една възрастна бездомна дама в Гринуич Вилидж, да ми позволи да се свържа с хората от социални грижи и да я заведа в приют. Живееше в парка, бе с голямо наднормено тегло, болна и изглеждаше напълно отчаяна. „Моля ви, недейте – помоли ме тя – Вече съм била там и ми дадох стая и легло, но се чувствах ужасно и спях на пода. Свикнала съм с този живот навън. Оправям се. Благодаря ви все пак!“

Въпроса на Господ загатваше, че човекът не бе готов да посрещне отговорността, която идваше с изцелението. Чуйте незабавният му отговор. Вместо радостното: „Да, ще бъда изцерен – той отговори - Господине, нямам човек” (Йоан 5:7). Аз наричам това синдрома на „нямам човек”. „На никой не му пука.” „Вината е на някой друг!” Изглежда, като че ли беше насъбрал много горчивина в себе си, което беше така, но това само утежни проблемът му. Той не бе накърнен само физически, но поради горчивината си, се беше изродил душевно и духовно. Подозирам, че накрая дори се бе отказал да опитва да бъде изцерен.

Тъжно е, но е истина, че много боледуващи хора не биха оцелели без скръбта и болката си. Не говоря за „многого скърби на праведния”, които всички ние ще преживяваме понякога. Говоря за хора, които са построили живота си върху болка, мъка и страдание. Те са се оплаквали и обсъждали положението си толкова често и дълго, че ако бъдат изцелени, няма да има за какво да говорят. Тъжали са и са мърморили толкова продължително, че са се пристрастили към това. Да бъдат изцелени, би означавало да се научат на един изцяло нов начин на живот. Ще трябва да се научат на новия език на надеждата. Ще трябва да поемат отговорността да се научат да бъдат радостни и окуражителни за другите.

И така, никой не го е грижа! И така, другите са те наранили! И така, изглежда, че преживяваш по-трудни времена, повече страдание и борби от всички останали около себе си! Според Божието Слово, всичкото ти страдание може да донесе много слава на Господ. Очаквай Господ и търси Словото Му и Божията сила със сигурност ще се прояви в живота ти и освобождението ти може да стане свидетелство за Господното величие. Онези обаче, които откажат да се обърнат към Господ, се обръщат към себе си! Страданието има способността да превръща хората в недоволни, егоцентрични инвалиди, въргалящи се в самосъжаление. Какво нещастие е да живееш с някой такъв, защото такива хора измерват любовта ти по желанието да се грижиш за емоционалната им болка.

Виждал съм скъпата си жена да живее в продължителни борби с болката – от рак, от премахването на телесни части, от рязане на гърдата. Тя бе съкрушена от физическа и емоционална болка в продължение на години. Понякога й идваше да се откаже от всичко и да избяга в черупката на вцепенението. Но, в най-болезненото време, тя се обръщаше към Господ. Даваше й се славно обещание от Словото и тя се прилепяше за него. Понеже вярваше на Господ, дори след пет операции от рак не питаше: „Господи, защо на мен?”. Тя видя, че Той е скъпоценен, истински и винаги близо във всичко това. И това я направи по-сладка, по-силна и по-чиста.

Този мъж беше изцерен, защото се покори на Божието Слово!

„Исус му каза: Стани, вдигни постелката си и ходи.” (Йоан 5:8). Той може би бе чувал за Исус, може би бе потръпвал при историите за някой, който обикаля из страна и лекува. Може би му бяха разказали, че това е същия онзи човек, плющящ с камшик в храма, прогонващ обменителите на пари. Според Йоан, това се беше случило точно преди посещението при Витесда, но този човек със сигурност не Го познаваше и далеч не бе близък с Него. Той не Го разпозна, бидейки толкова вгълбен в болестта си, но Исус знаеше всичко за него! Той отиде при този човек в мизерията и скръбта му и милостта щеше да се прояви! Исус не го разпита, не го смъмри за горчивината или самосъжалението му. Благословеният Господ беше

докоснат от чувствата на този беден брат поради нещастията, които му се бяха случили. В този момент Исус нямаше морални изисквания. Всичко, за което Той го помоли, беше да вярва в Словото Му и да действа според него. „Стани! Вземи си постелката! Излез от тази обстановка!”

По-късно, след като го изцери, Исус щеше да го види в храма. Той щеше да чуе Божията заповед: „не съгрешавай вече, за да не те сполети нещо по-лошо” (стих 14). Щеше да се запознае с Исус и да му повярва. Но сега, лежащ край къпалнята и отчаян, той се изправи пред най-важното решение в изпълнения си с болка живот. Към него беше дошло Слово на възкресение и надежда! Той беше предизвикан: Стани чрез вяра, присъедини се към живите, или продължавай да лежиш там в самосъжалението и умри самотен!

Какво би станало, ако този мъж беше продължил да лежи край къпалнята в неверие, отказвайки да се помръдне, мислейки си: „Това няма да проработи, аз съм безполезен за Него, не съм от полза за никого! Защо изведнъж от цялото това боледуващо множество, Бог би избрал да изцери точно мен? Благодаря ви, господине, че си направихте труда да поговорите с мен, но аз съм обречен да умра в това състояние.” Исус не би могъл да му помогне. Той не би го изправил насила против волята му. Човекът трябваше да повярва, че това бе работа на Бог, че виковете му бяха чути, и че времето за неговото освобождение беше дошло. Сега или никога!

Тази красива история е истинско откровение за любещото Божие сърце към всички, които страдат!

„Затова Исус им каза: Истина, истина ви казвам: Синът не може да върши от само Себе Си нищо, освен това, което вижда да върши Отец; защото това, което Той върши, същото върши и Синът. Защото Отец обича Сина и Му показва всичко, което Сам върши; и ще Му показва по-големи дела и от тези, за да се чудите вие.” (Йоан 5:19-20). Всъщност, Исус казваше на фарисеите: „Баща ми искаше да го изцери, така че Аз го изцерих. Аз върша само волята на Баща Ми.” Това беше Божията воля, Божията любов, Божието желание - напълно да изцери този човек. Толкова е трудно, когато си съкрушен и слаб да повярваш, че Бог все още те обича! Когато са били пропилены години, когато грехът е осакатил тялото и душата ти, когато се чувстваш безполезен и противен на Бог и се чудиш защо Той би се загрижил за теб – точно тогава се изисква детинска вяра, за да приемеш тази любов, да излезеш с вяра и кажеш: „Господи, само поради словото ти ще се надигна, ще се изправя от тази осакатяваща слабост и ще ходя с теб!”

Не трябва да разбираш напълно всички доктрини за покаяние, грях и святост. Може дори да не познаваш Исус по някакъв дълбок и смислен начин! Но има време за това – всичко ще се изяви, ако направиш първата крачка на послушание и се надигнеш и обърнеш към Господ. „Ако иска някой да върши Неговата воля, ще познае дали учението е от Бога” (Йоан 7:17)

Аз вярвам, че великата Божия любов и милост се открива в отговор на зов от сърце – не кой да е зов – но зов към Господ, зов за освобождение, зов на смирение и безпомощност. Аз вярвам, че Исус отиде при мъжа в отговор на дълбок и болезнен сърдечен зов към Отец. Библията има какво да каже за този сърдечен зов. „В притеснението си призовах Господа и извиках към своя Бог. От храма Си Той чу гласа ми и викът ми пред Него стигна в ушите Му.” (Псалм 18:6). „Той много пъти ги избавяше, но те се бунтуваха в съвета си и бяха унижени заради беззаконието си. Но Той погледна на бедствието им, когато чу вика им” (Псалм 106:43-44). „Безумните са в скръб поради престъпния си път и поради беззаконията си. Душата им се гнуса от всякакво ястие и те се докосват до портите на смъртта. Тогава викнаха към Господа в бедствието си и Той ги спаси от притесненията им. Изпраща словото Си и ги изцелява, и спасява живота им от рова. Нека прославят Господа за Неговата милост и за чудните Му дела към човешките синове!” (Псалм 107:17-21). Можеш да бъдеш сигурен, че на вик към Бог от сърцето ти винаги ще бъде отговорено чрез произлизащо от небето изцелително слово!

Никой не е стигнал твърде далеч, не е станал твърде зъл или твърде безнадежден, ако е имал протягане към Бог в смирение. Историята на цар Манасия доказва това. Библията го описва като един от най-злите царе на Израил - модел за отстъпническо, духовно безсилие. Колко невероятно зъл човек беше! „Той върши зло пред Господа според мерзостите на народите, които Господ беше изгонил пред израилевите синове. Той устрои наново високите места, които баща му Езекия беше съборил, издигна жертвеници на Ваал и направи ашера, както беше направил израилевият цар Ахав, и се кланяше на цялото небесно множество и им служеше. Построи и жертвеници в Господния дом, за който Господ беше казал: В Ерусалим ще поставя Името Си. Построи жертвеници и на цялото небесно войнство в двата двора на Господния дом. И преведе сина си през огъня {т.е. принесе го в жертва}, и се занимаваше с окултизъм и гадания, и се допитваше до запитвачи на духове и врачове {сега: екстрасенси, врачки}. Той извърши много зло пред Господа и Го разгневи. И изваяния идол на ашера, който направи, постави в дома, за който Господ беше казал на Давид и на сина му Соломон: В този дом и в Ерусалим, който избрах от всичките израилеви племена, ще поставя Името Си до века! И няма вече да направя крака на Израил да се лута въвн от земята, която дадох на бащите им, ако само внимават да вършат всичко, което им заповядах, според целия закон, който им заповяда слугата Ми Мойсей. Но те не послушаха и Манасия ги подмами да вършат повече зло от народите, които Господ беше изстребил пред израилевите синове. Тогава Господ говори чрез слугите Си, пророците, и каза: Понеже юдовият цар Манасия направи тези мерзости и извърши повече зло от всичко, което извършиха аморейците, които бяха преди него, и въведе и Юда в грях чрез идолите си, затова, така казва Господ, Израилевият Бог: Ето Аз нанасям такова зло на Ерусалим и на Юда, че на всеки, който чуе за него, ще му писнат и двете уши. И ще простра върху Ерусалим мерителната връв на Самария и отвеса на Ахавовия дом. И ще изтрия Ерусалим, както се изтрива блюдо — изтрива се и се обръща наопаки. И ще отхвърля остатъка от наследството Си и ще ги предам в ръката на враговете им, и те ще бъдат разграбени и плячкосани от всичките си врагове, защото вършиха зло пред Мен и Ме разгневяха от деня, когато бащите им излязоха от Египет, до днес. Освен това Манасия проля и твърде много невинна кръв, докато напълни Ерусалим от край до край, освен греха, с който въведе Юда в грях да върши зло пред Господа.” (4 Царе 21:2-16). „Но Манасия подмами Юда и жителите на Ерусалим да вършат повече зло от народите, които

Господ беше изтребил пред израилевите синове. И Господ говори на Манасия и на народа му, но те не послушаха.” (2 Летописи 33:9-10)

Може ли Бог все още да обича и да прости на вулгарно зъл човек! Има ли някаква надежда за някой, който толкова много се отдалечава от Бог и толкова много е обладан от злото и тъмнината? Да! Ако потърси Бог, смири се, върне се назад и поправи нещата.

Манасия приключи, като окован във вериги затворник във Вавилон. Каква жива картина за заплатата на греха, за онова, което става, когато Господ е изоставен, а на сцената се появи Сатана. Той завърши като безпомощен човек, лежащ край къпалнята. Но в скръбта си извика и Бог го чу, прости му и го възстанови.

Бог прости и изцери човек, на когото смятам, че е много трудно да се прости заради онова, което направи. „И като беше в притеснение, той се помоли на Господа, своя Бог, и се смири много пред Бога на бащите си. И Му се помоли и Бог се смили над него и послуша молбата му, и пак го върна в Ерусалим в царството му. Тогава Манасия позна, че Господ е Бог. След това той построи външна стена на Давидовия град, на запад към Гион, в долината и до входа на Рибната порта, обиколи Офил и я издигна много високо. И постави военачалници във всичките укрепени юдови градове. И отмахна чуждите богове и образа от Господния дом, и всичките жертвеници, които беше построил на планината на Господния дом и в Ерусалим, и ги изхвърли вън от града. И построи отново Господния олтар и пожертва на него примирителни и благодарствени жертви, и заповяда на Юда да служи на Господа, Израилевия Бог. Но народът още жертваше по високите места, но само на Господа, своя Бог. А останалите дела на Манасия и молитвата му към неговия Бог, и думите на гледачите, които му говориха в Името на Господа, Израилевия Бог, ето, те са записани между делата на израилевите царе. А молитвата му и как Бог се смили над него, и целия му грях, и отстъплението му, и местностите, на които построи високи места и постави ашерите и изваяните идоли, преди да се смири, ето, записани са в историята на Осия {или: гледачите}.” (2 Летописи 33:12-19)

Словото на надежда, прошка, милост, любов и възстановяване е дошло при теб чрез това послание. Извикай високо! Внимавай в Словото Му, покай се, след това се изправи, ходи с Господ и бъди изцерен!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1987 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Laying by the Pool](#) / [Лежаш край къпалнята](#)